

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 646/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A., s. r. o., P., zastúpenej advokátkou JUDr. Š. U., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 210/2000 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 4 C 52/2008) a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom sp. zn. 11 Co 380/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2013 doručená sťažnosť A., s. r. o (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 210/2000 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 380/2012.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou stranou vo veci určenia vlastníckeho práva a vydania nehnuteľností. Predmetná vec bola prerokovávaná na okresnom súde od 29. septembra 2000 pod sp. zn. 11 C 210/2000, pričom od 1. januára 2008 bola vec v dôsledku reorganizácie súdnictva vedená opätovne na okresnom súde, avšak už pod sp. zn. 4 C 52/2008.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že žalobcovia v konaní podali návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý okresný súd 28. marca 2003 zamietol z dôvodu nepreukázania nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, ako aj potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov. Okresný súd uznesením 2. júna 2003 pripustil zmenu petitu žaloby a v prerokovávanej veci po viac ako 3 rokoch nariadil termín pojednávania, ktoré sa konalo 15. januára 2004 a bolo odročené na neurčito s tým, že žalobcovia sa mali v lehote 30 dní vyjadriť k okolnostiam z pojednávania a predložiť dôkazy preukazujúce ich tvrdenia. Okresný súd vyzval účastníkov 3. októbra 2007 na splnenie si povinností vyplývajúcich zo zápisnice o poslednom pojednávaní. Účastníci na túto výzvu reagovali zaslaním svojich vyjadrení. Okresný súd aj napriek tomu nekonal a ďalšie pojednávanie vo veci nariadil až po urgenciách sťažovateľky z 19. marca a 24. apríla 2012. Pojednávanie sa konalo 13. júna 2012 a bolo odročené na vyhlásenie rozhodnutia.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že okresný súd rozsudkom 29. júna 2012 návrh žalobcov proti sťažovateľke zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podali žalobcovia 11. júla 2012 na krajskom súde odvolanie. K odvolaniu žalobcov sa sťažovateľka písomne vyjadrila 24. augusta 2012, pričom krajský súd od 18. septembra 2012 vo veci nerozhodol.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd na základe posúdenia sťažnosti takto rozhodol:

„1. Okresný súd Piešťany v konaní vedenom pod spis zn. 4 C 52/2008 a Krajský súd Trnava v konaní vedenom pod spis. zn. 11 Co 380/2012 porušil základné právo spoločnosti A., s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa zaručené v Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zakotvené v Čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Trnave v konaní vedenom pod spis. zn. 11 Co 380/2012 sa prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi A., s. r. o. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20 000 €, ktoré mu sú Okresný súd Piešťany a Krajský súd Trnava povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Piešťany a Krajský súd Trnava sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia spoločnosti A., s. r. o. vo výške 254,88 € na účet jej advokátky JUDr. Š. U., so sídlom... B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11C 210/2000 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 4 C 52/2008) a postupom krajského súdu v konaní vedenom sp. zn. 11 Co 380/2012.

Okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom č. k. 4 C 52/2008-259 z 29. júna 2012. Vyhlásením prvostupňového rozsudku a jeho doručením (ako aj úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 209a Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení) vykonal okresný súd všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto je možné posudzovať záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (28. júna 2013).

Ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Sťažovateľka namietala prieťahy v konaní okresného súdu, ktorý o veci v okamihu podania sťažnosti

už nekonal, pričom v tom čase prebiehalo vo veci sťažovateľky odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 11 Co 380/2012.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne priet'ahy v ňom. Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je v tejto časti zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

Sťažnosť podanú proti krajskému súdu posudzoval ústavný súd s ohľadom na dĺžku konania pred krajským súdom samostatne. Vec bola krajskému súdu predložená 18. septembra 2012. Sťažovateľka podala 20. mája 2013 predsedovi krajského súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní, od ktorého dostala odpoveď 14. júna 2013 v tom zmysle, že v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu nie je možné vopred určiť, kedy senát pristúpi k vybaveniu veci.

Ústavný súd na krajskom súde zistil, že vo veci bolo rozhodnuté 26. júna 2013 rozsudkom č. k. 11 Co 380/2012-312, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. augusta 2013, takže týmto dňom sa skončila „právna neistota“ sťažovateľky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným

zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd v danom prípade zistil, že takáto príčinná súvislosť neexistuje, a to znamená, že namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práv označených sťažovateľkou, pretože doterajšia dĺžka konania krajského súdu (približne jeden rok) s prihliadnutím na charakter súdneho sporu nepredstavovala takú intenzitu, ktorá by mohla zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd hodnotí postup krajského súdu od doručenia odvolania za taký, ktorý nie je poznamenaný zbytočnými prietahmi tak, ako to vo svojej sťažnosti tvrdí sťažovateľka, keďže dva dni po podaní sťažnosti ústavnému súdu krajský súd o veci rozhodol a táto je právoplatne skončená. Na základe týchto záverov, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy považuje ústavný súd sťažnosť aj proti krajskému súdu za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2013